

ВІЛЪ ЗА УХОТО, И МѢ РЕКЖАХЪ ПЛАЧЕВНО: О ВОЗ-
ЛЮБЛЕННЫЙ МІИ КОНЬО! ОТЪ ДНЕСЬ ДРЪГЪ АЛЕК-
САНДРЪ НЕЩЕ ТЕ ВЖСѢДНЕ.

СМЪРТЬ НА УБІИЦАТА АЛЕКСАНДРОВА.

Тамо бѣхъ и Бронсъцъ убійцата вѣрзанихъ,
на когото рекжашъ Александръ: не смыслили кол-
ко добро ти направихъ, гдѣто те отхранихъ и
те почетохъ. За кое зло ми даде утробата, и из-
губи краѣта си и тебе си, и мене царя на-сич-
кѣхъ свѣтъ, и не ме ѹмилостиви. Чашата съ
която ма си почерпашъ, да а испіеши и ты
преди да ѹмрешъ. Коньо като чѣлазъ това, тѣ-
такси скочнахъ врѣхъ убійцата, ѹловилахъ го съсъ
зѣбыте си, и го ѹдавихъ, а съ нозѣте си го
стѣпкалахъ, и го направихъ на парчета. Послѣ
Птолемей повелѣхъ, та го посѣкли, и го фар-
лили на кѣчетата: А коньо забели въ скоржѣхъ
мѢ. Оный часъ видѣли една звѣзда, която сла-
знала отъ небото, и отивала камъ морските стра-
ны, и единъ ореалъ вѣрвелъ съ нея. Като отиш-
ла звѣздата въ морето, тѣтакси издѣхнахъ
мѢжественный и правосѣдный Александръ. Оный
день станалъ плачь голѣмъ, и рыданіе много отъ
сичката войска, гдѣто нивга по-сичкѣхъ свѣтъ
ни е станалъ подобенъ отъ истина, нито ще кѣде.

СМЪРТЬ НА БЫКОГЛАВА КОНА.

Оный, гдѣто глѣдалъ быкоглава коня оти-
шала въ скоржѣхъ, и мѢ рекжашъ: о быкоглаве ко-
ньо! тыживѣеши: но господарю ти гдѣто те вж-
сѣдаше ѹмре, и изгуби веке честиѣта си. Коньо ка-
то вразѣмителенъ, чѣлазъ онова що мѢ рекжашъ: